

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษา
ระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน

Participatory Action Research for Development of English Curricular Program for
Univesity to Peaceful Co-Existence of ASEAN Economic Community

สุวิชา พุทธรัตน์

ดร.สำราญ ท้าวเงิน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

2556

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษา
ระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน

สุวิชา พุทธรัตน์

ทุนอุดหนุนการทำวิจัย
ประเภทงบประมาณแผ่นดิน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัย ประเภทงบประมาณแผ่นดิน ปีงบประมาณ 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ขอขอบคุณ ผศ.นุทิศ เอี่ยมใส ที่ให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางการวิจัย ตลอดช่วงระยะเวลาการวิจัย และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ช่วยในการประสานงานอำนวยความสะดวก ตอบแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้

สุวิชา พุทธรัตน์
ดร.สำราญ ท้าวเงิน

บทคัดย่อ

รายงานการวิจัย การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของ
สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคม
อาเซียนอย่างยั่งยืน

ผู้จัดทำ นายสุวิชา พุทธรัตน์ และ ดร.สำราญ ท้าวเงิน

แหล่งทุน งบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ปีงบประมาณ 2556

คำสำคัญ การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม, หลักสูตรการศึกษา, การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของ
สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน
ผู้วิจัยได้เลือกมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เป็นสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ในการพัฒนาหลักสูตร
ภาษาอังกฤษ โดยศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา
TENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี เป็นภาษาอังกฤษ และหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรใน
รายวิชา TENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี เป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
ได้แก่ อาจารย์ประจำหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม จำนวน
5 คน อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาคณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี รหัสวิชา TENO101 จำนวน 5 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึกการสังเกต และแบบสำรวจ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรรายวิชาให้
เป็นภาษาอังกฤษพบว่า หลักสูตรในระดับอุดมศึกษาสามารถที่จะทำหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ
สามารถทำได้ เนื่องจากมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อเตรียม
เข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนโดยเฉพาะหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่มีรายวิชาส่วนใหญ่เดิม
เป็นภาษาอังกฤษอยู่แล้ว โดยมีการวางแผนอบรมเพิ่มทักษะภาษาอังกฤษต่ออาจารย์ผู้สอนโดยใช้
งบประมาณจากเงินบริหารหลักสูตรและขอความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษและสอดแทรก
ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อนักศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมจากการเรียนจากภาษาไทยเป็น
อังกฤษ ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญอยู่ที่ความรู้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน และงบประมาณที่
เพิ่มขึ้น จากการเตรียมความพร้อม แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ
พบว่า แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษควรมีการเตรียมความพร้อม
ด้านภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน และเพิ่มงบประมาณในส่วนของการจัดทำเอกสารและความ
ร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษในงานวิจัยครั้งเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ รวมถึงสำรวจความต้องการของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องด้วย

Abstract

Research	Participatory Action Research for Development of English Curricular Program for University to Peaceful Co-Existence of ASEAN Economic Community
Researcher	Suvicha Budtarat, Samran Tao-ngoen
Source	Government Budgeting of Phetchabun Rajabhat University
Year	2014
Keyword	Participatory action research, Curricular programs, Peaceful co-Existence

Participatory action research for development of English curricular program for university to respond to peaceful co-existence of ASEAN economic community, the researchers have chosen Phetchabun Rajabhat University for higher education level to development of English curricular program which study states, problems and obstacles in the teaching in the course TENO101 mathematics in technology into English language. And find ways to improve the course curriculum TENO101 mathematics in technology and find out curriculum development in the course of curriculum TENO101 mathematics in technology into English language. The samples used in this study were 5 members of technology industry program and 5 lecturers of technology electric Industrial, 5 lecturers who teach in curriculum TENO101 mathematics in technology. The tools were used in this study was a questionnaire, interview and observation and survey. The data were analyzed by frequency and percentage.

The results showed that the states, problems and obstacles in the teaching and teaching the English curriculum found that courses in higher education are able to do a course in English, can be done because the university is a sample of the English language and preparation for entry into the ASEAN Community, especially industrial technology courses with courses in English in the past time which training is planned to increase their English instructors by using the budget of the curriculum and to work cooperatively with experts fielded the importance of English and teaching English to students in order to prepare to study of Thai to English language. The problems and obstacles is the knowledge in English of lecturers and budget increases. The guideline of the preparation to development of higher education courses in English should be the preparation of lecturers in English and increase in the budget in documentation and collaboration of experts in English in faculty of Humanity and Social Sciences in Phetchabun Rajabhat University including to explore the needs of the students involved.

สารบัญ

กิตติกรรมประกาศ.....	ค
บทคัดย่อ.....	ง
Abstract.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญรูป.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตของโครงการวิจัย.....	2
บทที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร.....	3
2.2 แนวคิดการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ.....	6
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม.....	8
2.3.1 ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม	9
2.3.2 คุณลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม	12
2.3.3 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัยแบบมีส่วนร่วม.....	13
2.3.4 พัฒนาการของการวิจัยแบบมีส่วนร่วม.....	14
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข.....	17
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการ	20
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	24
3.1 การสำรวจพื้นที่ศึกษา.....	24
3.2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	24
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	25
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	26
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	27
4.1 แบบสัมภาษณ์.....	27
4.2 สรุบบแบบสอบถาม	29

บทที่ 5 สรุป และอภิปรายผลการวิจัย.....	33
5.1 สรุปและอภิปรายการวิจัย.....	33
5.2 ปัญหาและข้อเสนอแนะ.....	34
เอกสารอ้างอิง	35
ภาคผนวก	37
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	38
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์.....	40

สารบัญตาราง

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน.....

ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า

สารบัญรูป

รูปที่ 2.1 test 2.1	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
รูปที่ 4.1 test 4.1	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
รูปที่ 4.2 test 4.2.....	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

เนื่องจากการที่ผู้นำอาเซียนได้ลงนามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน เพื่อประกาศจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ในปี พ.ศ.2558 เพื่อเป็นองค์กรความร่วมมือทางเศรษฐกิจ โดยการสนับสนุนการรวมตัวและความร่วมมืออย่างรอบคอบ คือ ด้านการเมือง ให้จัดตั้งประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน ด้านเศรษฐกิจ ให้จัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และด้านสังคมวัฒนธรรม ให้จัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน เป็น 3 เสาหลัก และมีการจัดโครงสร้างองค์กรอาเซียนรองรับภารกิจและพันธกิจและกำหนดกรอบทางกฎหมายภายใต้กฎบัตรอาเซียน เพื่อให้สมาชิกเคารพกติกาในการทำงานประชาคมอาเซียน

การขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนทั้ง 3 เสาหลักนี้ การศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อน ดังปรากฏในปฏิญญาว่าด้วยแผนงานสำหรับประชาคมอาเซียน ที่ได้เน้นย้ำความสำคัญของการศึกษาว่าเป็นกลไกสำคัญในการนำอาเซียนให้บรรลุวิสัยทัศน์ และยังกล่าวถึงความสำคัญของการพัฒนามนุษย์ ด้วยการเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงโอกาสการพัฒนาในด้านต่างๆ กลไกความร่วมมือด้านการศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการนำอาเซียนสู่การเป็นประชาคมที่มีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติการที่มีหัวใจสำคัญอยู่ที่การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ร่วมกันเรียนรู้ร่วมกันแสวงหาปัญหา และคิดค้นแนวทางออกเพื่อแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาที่เป็นเรื่องอันเป็นฉันทามติของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ส่งเสริมกิจกรรมกลุ่ม ทำงานร่วมกันทั้งแก้ปัญหา และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีนักวิจัยภายนอกทำหน้าที่เป็นผู้เอื้ออำนวย หรือวิทยากรกระบวนการร่วมกับนักวิจัยชุมชนที่เป็นชาวบ้าน ดังนั้น การวิจัยจึงสร้างคุณลักษณะของการเรียนรู้แบบพหุภาคี พร้อมกับสร้างจิตสำนึกตระหนักในปัญหา หน้าที่ และร่วมกันแก้ปัญหา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาได้ถูกต้อง

จากความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว ทำให้คณะผู้วิจัยจึงเสนอโครงการที่จะทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน โดยใช้งานวิจัยเป็นเครื่องมือสร้างกระบวนการเรียนรู้ เพื่อนำร่องสถานศึกษาในจังหวัดเพชรบูรณ์ ในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ การบริหารสถานศึกษาและการจัดการ การจัดหลักสูตร ให้สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียน นอกจากนี้เพื่อเป็นการสร้างความตระหนักรู้ให้แก่คนไทยว่า จะต้องเปลี่ยนกรอบความคิดในการจัดการศึกษาเพื่อสร้างคนไทยให้เป็นพลเมืองอาเซียน ที่สามารถแข่งขันกับประชาคมอาเซียนได้

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี รหัสวิชา TENO101 หลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยี ไฟฟ้าอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เป็นภาษาอังกฤษ

2) เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมในรายวิชาคณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รหัสวิชา TENO101 เป็นภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนโดยใช้กระบวนการการวิจัยเชิง ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

1.3 ขอบเขตของโครงการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยมีขอบเขตการวิจัย ดังต่อไปนี้

1) คณะวิจัยมุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของ สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน โดยใช้กระบวนการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

2) คณะวิจัยมุ่งศึกษาวิธีการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยการมีส่วนร่วม เพื่อใช้เป็น หลักสูตรระดับอุดมศึกษา สำหรับการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน

3) ขอบเขตด้านประชากร คือ อาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ผู้สอนในรายวิชา TENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี และนักศึกษาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมคณะ เทคโนโลยีการเกษตรมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

4) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นการเลือกแบบเจาะจง คือเลือกอาจารย์ประจำหลักสูตร เทคโนโลยีอุตสาหกรรม 5 ท่าน และอาจารย์ผู้สอนคณะเทคโนโลยีการเกษตร 5 ท่าน รวม 10 ท่าน และ นักศึกษาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม ที่ลงทะเบียนเรียนใน รายวิชา คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รหัส TENO101 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 20 คน

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับการวิจัย

ผลงานวิจัยครั้งนี้จะแสดงให้เห็นถึงแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของ สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนโดยใช้กระบวนการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม และได้ทราบถึงสภาพปัญหาและอุปสรรคในการ จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษตามหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพชรบูรณ์ ตลอดจนการสร้างความรู้ให้แก่นักเรียนไทยที่จะต้องเปลี่ยนกรอบความคิดในการจัด การศึกษาเพื่อสร้างคนไทยให้เป็นพลเมืองอาเซียน ที่สามารถแข่งขันกับประชาคมอาเซียนได้

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร
- 2) แนวคิดการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ
- 3) แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม
- 4) แนวคิดเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข
- 5) แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการ
- 6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรระดับสถานศึกษา เป็นภารกิจหนึ่งของสถานศึกษาที่จะต้องดำเนินการตามกรอบพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 27 โดยมีคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นผู้กำกับหลักสูตรแกนกลางขั้น ที่มีสาระการเรียนรู้หลักและมาตรฐานเป็นข้อกำหนดและเป็นแนวทางให้สถานศึกษาจัดทำสาระหรือรายละเอียดของหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร (วัฒนาพร, 2545: 1-2)

สงัด (2532: 30) อธิบายความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตรหรือในภาษาอังกฤษว่า Development มีความหมายเด่นชัดอยู่ 2 ลักษณะคือ

- 1) หมายถึง การทำให้ดีขึ้นหรือทำให้สมบูรณ์ขึ้น
- 2) หมายถึง ทำให้เกิดขึ้น

อมรา (2540: 25) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรว่า มี 2 ลักษณะคือ

- 1) การปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การแก้ไขหลักสูตรบางส่วนที่กำลังใช้อยู่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งลักษณะนี้เป็นสิ่งที่ต้องกระทำ อยู่เสมอขณะกำลังใช้หลักสูตร

- 2) การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร หมายถึง การสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยเปลี่ยนไปจากหลักสูตรเก่าทั้งระบบ ทุกองค์ประกอบของหลักสูตร โดยอาศัยพื้นฐานข้อมูลต่างๆ ในการจัดทำหลักสูตร

Taba (1962: 454) ได้กล่าวว่า “การพัฒนาหลักสูตรหมายถึง การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้นทั้งในด้านการวางจุดหมาย การจัดเนื้อหาวิชา การเรียน การสอน การวัดผลอื่นๆ เพื่อให้บรรลุจุดหมายอันใหม่ที่วางไว้”

สำหรับ Saylor and Alexander (1974: 7) ได้สรุปความหมายของการพัฒนาหลักสูตรว่าหมายถึง “การจัดทำ หลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือการจัดทำ หลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน”

ชูศรี (2544: 88) ได้กล่าวถึงหลักการพัฒนาหลักสูตรว่า การพัฒนาหลักสูตรจะเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์สำคัญต่อไปนี้

- 1) วิทยาการต่างๆ ของสังคมและโลกมีการเปลี่ยนแปลงไป
- 2) นโยบาย ปรัชญา และแนวทางการพัฒนาการศึกษาเปลี่ยนแปลงไป
- 3) ผู้ใช้หลักสูตรอันได้แก่ ผู้บริหารการศึกษา ครูผู้สอน นักเรียนและผู้ปกครองเรียกร้อง
- 4) ข้อมูลพื้นฐานและชุมชนเปลี่ยนแปลง

ดังนั้น หลักในการพัฒนาหลักสูตรจะต้องประกอบด้วยหลักการต่างๆ ดังนี้

1) มีการดำเนินงานเป็นขั้นตอน มีระเบียบแบบแผนและดำเนินงานตามลำดับขั้นตอนจนถึงขั้นสุดท้ายอย่างรอบคอบ

2) เป็นส่วนที่สร้างความรู้และประสบการณ์ให้กับผู้เรียนที่ดีกว่าหลักสูตรเดิม

3) คำนึงถึงการอบรมครูประจำการให้เกิดความเข้าใจหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นมาใหม่โดยทันทีเมื่อหลักสูตรใหม่ได้พัฒนาขึ้นมาและจะนำไปใช้

4) คำนึงถึงตัวผู้เรียนที่จะได้รับผลจากหลักสูตรที่สร้างขึ้นมาใหม่

5) ต้องได้รับความร่วมมือและมีการประสานงานเป็นอย่างดีจากผู้ที่เกี่ยวข้อง

6) ต้องมีผู้ชำนาญการในการพัฒนาหลักสูตรเป็นผู้นำและมีความสามารถเป็นอย่างดี

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 นับเป็นกฎหมายแม่บทในการจัดการศึกษาของประเทศที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดยมี สาระสำคัญ คือ มุ่งเน้นให้มีการปฏิรูประบบบริหารและจัดการทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยให้มีเอกภาพในเชิงนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติมีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา และให้มีอิสระในการบริหารจัดการภายใต้การกำกับดูแลจากรัฐ ในด้านหลักสูตรจัดให้มีคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ และให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำ สาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน และสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545ก: 1)

คณะอนุกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้ (2543: 14-16) ได้ให้หลักเกณฑ์การพัฒนาหลักสูตรขั้นพื้นฐานไว้ดังนี้

1. ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรระดับสถานศึกษา การพัฒนาหลักสูตรระดับสถานศึกษา หมายถึง การจัดทำ สารของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

2. ความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรระดับสถานศึกษา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 27 วรรค 2 กำหนดให้การศึกษา มีหน้าที่ในการจัดทำสารของหลักสูตร ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพของปัญหาในชุมชน และสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยจัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากชีวิตจริงของตนเอง เป็นการเรียนรู้ที่เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัวชุมชน สังคม ประเทศชาติและดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

หลักสูตรการศึกษาระดับต่างๆ ต้องมีลักษณะหลากหลาย มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมกับวัยและศักยภาพ สารของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและความรับผิดชอบต่อสังคมใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนได้ (คณะอนุกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้, 2543: คำนำ)

สถานศึกษาต้องจัดทำ โครงสร้างของหลักสูตร ซึ่งกำหนดสาระการเรียนรู้ และเวลาเรียนไว้อย่างชัดเจน เพื่อสถานศึกษาจะได้ นำ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อที่จะให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด โดยโครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษาประกอบด้วยดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2545ก: 31-32)

1. สาระการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง รายวิชา หน่วยการเรียนรู้ครบ 8 กลุ่มสาระรายปีหรือรายภาค ทั้งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและเพิ่มเติมตามความถนัด ความสนใจความต้องการของผู้เรียน

2. มีกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนทุกภาคเรียน

3. เวลาแต่ละกลุ่มสาระ หน่วยการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนรายปี หรือรายภาค

วัฒนาพร (2545: 58)ได้จัดทำ โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาประกอบด้วยสาระการเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชา หน่วยการเรียนรู้ครบ 8 กลุ่มสาระรายปีหรือรายภาค ทั้งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและเพิ่มเติมตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนชุมชนและท้องถิ่น มีกิจกรรมให้ผู้เรียนทุกภาคเรียน กำหนดเวลาเรียนแต่ละกลุ่มสาระ หน่วยการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นรายภาคหรือมีแนวดำเนินการจัดทำ โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา

2.2 แนวคิดการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ

โครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ หรือ English Program คือ โครงการที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แต่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียน ให้ก้าวทันกับความเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบัน โดยมีการจัดการเรียนการสอนต้องคำนึงถึงความต้องการของชุมชน ความสามารถพื้นฐานในการใช้ภาษาของนักเรียน มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันดีงาม ตลอดจนจัดการเรียนการสอนในบริบทของความเป็นไทยผสมผสานกับความเป็นสากล โครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน โดยสอนได้ทุกวิชา ยกเว้นวิชาภาษาไทย และวิชาสังคมศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไทย กฎหมายไทย วัฒนธรรมและประเพณีไทย โดยทำการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อไม่น้อยกว่า 18 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และไม่น้อยกว่า 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ (สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา, 2546ก: 1)

สุชาติา เปลี่ยนสุภาพ (2547: 141-143) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษไว้ว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยได้รับอนุญาตให้รับเด็กไทยเข้าศึกษาได้ โดยกำหนดสัดส่วนไว้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด จากหลักเกณฑ์เดิมที่อนุญาตให้เฉพาะเด็กไทยที่ใช้ชีวิตศึกษาอยู่ในต่างประเทศไม่ต่ำกว่า 3 ปี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ได้ตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองที่บุตรหลานไม่เคยไปเรียนต่างประเทศ และผู้ที่มีแนวโน้มจะส่งบุตรหลานไปศึกษาต่อ ให้หันมาพิจารณาการศึกษาในลักษณะเดียวกันในประเทศไทยมากขึ้น ทำให้เงินตราไม่รั่วไหลออกนอกประเทศ รวมถึงยังสามารถให้ความอบอุ่น ปลูกฝังเรื่องภาษาและวัฒนธรรมไทยได้อีกด้วย

แม้ว่าโอกาสในการเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนนานาชาติจะเปิดกว้างขึ้น แต่ก็ยังคงไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองที่ต้องการให้บุตรหลานได้พัฒนาความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ด้วยปัจจัยทั้งจำนวนโรงเรียนนานาชาติที่เปิดสอน สถานที่ตั้งของโรงเรียนเหล่านั้น และค่าใช้จ่ายหลักแสนในแต่ละปี กระทรวงศึกษาธิการซึ่งได้เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าว และด้วยนโยบายที่ต้องการยกระดับการศึกษา และพัฒนาความรู้ความสามารถของเด็กไทยด้านภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ จึงได้อนุญาตให้โรงเรียนเอกชนดำเนินงานโครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (English Program) โดยเริ่มทำการสอนในปีการศึกษา 2538 มีโรงเรียนเอกชน 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา และโรงเรียนอุดมศึกษา ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการในขณะนั้น

ในปี พ.ศ. 2541 มีโรงเรียนเอกชนได้รับอนุญาตให้เปิดทำการสอนหลักสูตร English Program ในระดับอนุบาล ถึงมัธยมศึกษา รวม 24 โรงเรียน และโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษารวม 8 โรงเรียน ซึ่งยังคงไม่เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองที่เพิ่มมากขึ้น โรงเรียนโยธินบูรณะซึ่งเป็นโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จึงเป็นโรงเรียนแรกที่เปิดสอนโครงการ English Program ดำเนินการโดยใช้หลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นแนวปฏิบัติ

เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้การจัดการเรียนการสอน เป็นภาษาอังกฤษของสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนเป็นไปอย่างมีคุณภาพ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีคำสั่งที่ วก 1065/2544 ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2544 เรื่องให้ใช้นโยบาย หลักเกณฑ์ และวิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ หลักเกณฑ์ดังกล่าวก่อให้เกิดความเท่าเทียมและเป็นธรรม สอดคล้องกับหลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ละระดับ และเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล

ในปี พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายที่จะขยายการดำเนินโครงการที่มีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น โดยจัดเป็น 2 รูปแบบ คือ English Program (EP) และ Mini English Program (MEP) โดยโครงการ EP มีโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนจำนวน 61 โรงเรียน และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาที่เปิดสอนจำนวน 9 โรงเรียน สำหรับโครงการ MEP มีโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาที่เปิดสอนจำนวน 41 โรงเรียน และโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติอีก 17 โรงเรียน และในปีเดียวกันนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้มีคำสั่งที่ สพฐ 43/2546 ลงวันที่ 22 กรกฎาคม 2546 เรื่องแก้ไขเพิ่มเติมนโยบาย หลักเกณฑ์ และวิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ โดยเนื้อหามีการแก้ไขและเพิ่มเติมในเรื่องของนโยบาย หลักเกณฑ์ และวิธีการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อการบริหารจัดการ และการวัดและประเมินผลการเรียน และในปี พ.ศ. 2547 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการจัดโครงการเพียงรูปแบบเดียว คือ โครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ หรือที่เรียกว่า English Program (สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา, 2548ข: 7)

ในปัจจุบันปีการศึกษา 2549 มีโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินโครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ จำนวนทั้งสิ้น 197 โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนเอกชน 122 โรงเรียน (สมาคมโรงเรียนเอกชนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน, 2549) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 75 โรงเรียน (สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา, 2549) ทั้งนี้เป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 9 โรงเรียน

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติการที่มีหัวใจสำคัญอยู่ที่การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ร่วมกันเรียนรู้ร่วมกันแสวงหาปัญหา และคิดค้นแนวทางออกเพื่อแก้ไข ปัญหาหรือพัฒนาที่เป็นเรื่องอันเป็นฉันทามติของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ส่งเสริมกิจกรรมกลุ่ม ทำงานร่วมกันทั้งแก้ปัญหา และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีนักวิจัย ภายนอกทำหน้าที่เป็นผู้เอื้ออำนวย หรือวิทยากรกระบวนการร่วมกับนักวิจัยชุมชนที่เป็นชาวบ้าน ดังนั้น การวิจัยจึงสร้างคุณลักษณะของการเรียนรู้แบบพหุภาคี พร้อมกับบังเกิดผลพลอยได้ที่เป็น จิตสำนึกตระหนักในปัญหา หน้าที่ และร่วมกันแก้ปัญหา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาได้ ถูกต้องตรงตามความต้องการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research-PAR) เป็น การวิจัยที่มุ่งแก้ปัญหา หรือปรับปรุงการทำงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินการอยู่ในหน่วยงานหรือ องค์กร นับเป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาและแก้ไขปัญหาสังคมและชุมชนที่สำนักงานกองทุนสนับสนุนการ วิจัย (สกว.) และบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยหลายแห่งทั้งภาครัฐและเอกชนได้ให้ความสำคัญ และกระตุ้นให้นักวิจัย/นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาใช้เป็นรูปแบบในการวิจัยและการทำวิทยานิพนธ์/ การค้นคว้าอิสระเพื่อตอบสนองต่อโจทย์แห่งการพัฒนาและการแก้ไขปัญหาที่มุ่งไปที่การค้นหา แนวทางอันเป็นรูปธรรมที่เกิดจากการระดมสมองในลักษณะของการมีส่วนร่วมของหลายฝ่ายที่ เกี่ยวข้อง โดยปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของการวิจัยจากรูปแบบดั้งเดิมที่การตั้งประเด็นของปัญหา เริ่มต้นและจบกระบวนการโดยนักวิจัย ซึ่งพบว่างานวิจัยหลากหลายชิ้นมิได้ถูกนำไปเผยแพร่หรือ นำไปทดลองใช้หรือถูก “เก็บขึ้นหิ้ง” อันเป็นการสูญเสียทั้งกำลังความคิด งบประมาณและทรัพยากร เวลาอย่างน่าเสียดายยิ่ง มาเป็นงานวิจัยที่เริ่มต้นจากชุมชน ชุมชนมีส่วนร่วม ทั้งในมิติของการร่วมกัน เรียนรู้ร่วมกันแสวงหาปัญหา และคิดค้นแนวทางออกเพื่อแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาที่เป็นเรื่องอันเป็น ฉันทามติของชุมชน รวมทั้งร่วมรับผลของการพัฒนา โดยมีนักวิจัยภายนอกทำหน้าที่เป็นผู้เอื้ออำนวย หรือวิทยากรกระบวนการร่วมกับนักวิจัยชุมชนที่เป็นชาวบ้าน ดังนั้น การวิจัยจึงสร้างคุณลักษณะของ การเรียนรู้แบบพหุภาคี พร้อมกับบังเกิดผลพลอยได้ที่เป็นจิตสำนึกตระหนักในปัญหา หน้าที่ และ ร่วมกันแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ส่งเสริมกิจกรรมกลุ่ม ทำงานร่วมกันทั้งแก้ปัญหา และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม งานวิจัยเชิงปฏิบัติการซึ่งมีหัวใจสำคัญอยู่ที่การมีส่วนร่วมนี้ ย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายดังที่นักวิจัยผู้มีประสบการณ์ภาคสนามหลายท่านสะท้อนความเห็นและข้อสังเกต เอาไว้ โดยเฉพาะประเด็นของการสร้างส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยแต่ละขั้นตอนอันจะเป็นแนวทาง และคำแนะนำที่น่าสนใจ รวมทั้งช่วยให้นักวิจัยที่สนใจใช้รูปแบบนี้ในการทำวิจัยปัญหาของสังคม เศรษฐกิจและการเมืองโดยเฉพาะการวิจัยเพื่อพัฒนา (Research and Development)

2.3.1 ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

Kerlinger (1988) กล่าวว่า การวิจัยเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสวงหาความรู้ ความจริงที่ถูกต้อง เชื่อถือได้ ตรวจสอบได้ เกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ส่วนคำว่าเชิงปฏิบัติการ หมายถึง การปฏิบัติงานในกิจกรรมการพัฒนาที่ควบคู่ไปกับการวิจัย และคำว่า การมีส่วนร่วมหมายถึง การเข้าร่วมอย่างแข็งขันของกลุ่มบุคคลในขั้นตอนต่างๆ ของการดำเนินกิจกรรมอย่างหนึ่ง สรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ก็คือ การแสวงหาความรู้ ความจริงที่ถูกต้อง เชื่อถือได้ตรวจสอบได้ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีกลุ่มบุคคลเข้ามาร่วมกันเรียนรู้เพื่อรู้จักตัวเองชุมชนสิ่งแวดล้อม ให้เห็นปัญหาของตัวเอง และเห็นทางแก้หรือทางออกจากปัญหา โดยลงมือปฏิบัติจริง ได้ผลจริง แก้ปัญหาได้จริง

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี ใช้คำว่า **การวิจัยเชิงปฏิบัติ** (action research) เป็นระเบียบวิธีสำหรับเรียนรู้จากประสบการณ์ เสนอโดยนักจิตวิทยาสังคมชื่อเคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin) รวมถึงวิธีสร้างและจัดการความรู้ในลักษณะของการสอบถาม (inquiry) ประกอบด้วยเส้นเวียนก้นหอย (spiral) ของกิจกรรมตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผน (planning) การปฏิบัติ (acting) การสังเกตผล (observing) และการประเมินสะท้อนกลับ (reflecting) โดยจะมีการกระทำซ้ำกิจกรรมในเส้นเวียนก้นหอยทั้งหมดจนกว่าจะบรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่นั้น

วิธีการแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มาจากคำว่า "การปฏิบัติ" (Action) และ"การวิจัย" (Research) ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการทำงานร่วมกัน การตกลงใจร่วมกัน การพัฒนาปรับปรุงร่วมกันของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในงานนั้นๆมากกว่าการอาศัยผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก และโดยอาศัยคุณสมบัติของนักวิจัยที่แตกต่างกับการวิจัยแบบอื่นที่มีอาศัยเครื่องมือการวิจัยและความเห็นของกลุ่มตัวอย่างเป็นสิ่งสำคัญ

การวิจัยเชิงปฏิบัติเน้นการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพมิใช่เพียงเก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามความคิดเห็นกับกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างเดียว มีการเก็บข้อมูลหลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การอภิปรายกลุ่ม (เล็กและใหญ่) การศึกษาค้นคว้าด้วยการวิเคราะห์เอกสารและการสนทนากลุ่ม (Focus group)

กมล สุดประเสริฐ (2540 : 8) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR) คือ การวิจัย ค้นคว้า และหาความรู้ตามหลักการของการวิจัยเชิงวิทยาศาสตร์แบบเดิมๆ ต่างกันเพียงแต่ว่า PAR นั้นมีวัตถุประสงค์มุ่งไปที่การแก้ปัญหาในการพัฒนาและเป็นการวิจัยที่ดำเนินไปด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชนผู้ร่วมงาน รวมทั้งในกระบวนการวิจัย และในการมีหุ้นส่วนใช้ประโยชน์ของการวิจัย” ซึ่งสอดคล้อง

สุภางค์ จันทวานิช (2547: 67) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR) หมายถึง วิธีการที่ชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมวิจัย เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการวิจัย นับตั้งแต่การกำหนดปัญหา การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตลอดจนหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาหรือส่งเสริมกิจกรรม (<http://www.ru.ac.th/>) การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เป็นการวิจัยที่นำแนวคิด 2 ประการมาผสมผสานกันคือการปฏิบัติการ(Action) ซึ่งหมายถึงกิจกรรมที่โครงการวิจัยจะต้องดำเนินการ และคำว่า การมีส่วนร่วม (Participation) อันเป็นการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของทุกฝ่ายที่เข้าร่วมกิจกรรมวิจัย ในการวิเคราะห์สภาพปัญหาหรือสถานการณ์อันใดอันหนึ่ง แล้วร่วมในกระบวนการตัดสินใจและการดำเนินการจนกระทั่งสิ้นสุดการวิจัย โดยมีความหมายถึง วิธีการที่ให้ผู้ถูกวิจัยหรือชาวบ้าน เข้ามามีส่วนร่วมในการวิจัย เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมวิจัย นับตั้งแต่การระบุปัญหาของการดำเนินการ การช่วยให้ข้อมูลและการช่วยวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนช่วยหาวิธีแก้ไขปัญหาหรือส่งเสริมกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งในการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ข้อมูลจากการทำวิจัยทุกขั้นตอนชาวบ้านเป็นผู้ร่วมกำหนดปัญหาของชุมชนและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา กระบวนการวิจัยจึงดำเนินไปในลักษณะของการแลกเปลี่ยนความเห็นระหว่างชาวบ้านกับผู้วิจัย เพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นขั้น ๆ ส่วนกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลเป็นไปในเชิงการวิภาษ (Dialectic) ซึ่งชาวบ้านจะค่อย ๆ เรียนรู้ด้วยตัวเอง และด้วยวิธีการวิจัยเช่นนี้ ข้อมูลที่ได้จึงมีความชัดเจน สะท้อนความคิดอ่านตลอดจนนิสัยใจคอของชาวบ้าน สะท้อนความต้องการและแบบแผนในการดำเนินชีวิตของเขา การวิจัยแบบนี้จึงเป็นวิธีการที่สนับสนุนให้ชาวบ้านหรือตัวแทนในชุมชนเป็นคนสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับตนเองและชุมชน โดยการศึกษาเรียนรู้หาข้อมูล การศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหา รวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่กำลังประสบอยู่ โดยการร่วมกันวางแผน และกำหนดการดำเนินงานตามแผนหรือโครงการ พร้อมทั้งการปฏิบัติตามแผน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาได้ถูกต้องตรงตามความต้องการ ประกอบกับการใช้ภูมิปัญญาและทุนที่มีอยู่ในชุมชน การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมนี้ นอกจากจะส่งผลดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ยังช่วยให้เกิดการพัฒนาของผลงานวิจัยและกระบวนการวิจัยในตัวของมันเองอีกด้วย และอีกทางหนึ่งการวิจัยยังเป็นส่วนสำคัญในการสร้างองค์ความรู้ให้แก่ประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมการวิจัย ซึ่งสามารถเป็นตัวนำของการพัฒนาไปสู่ชุมชนท้องถิ่นอย่างได้ผลและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

ชนิษฐา กาญจนสินนท์ (2536) ให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไว้ว่า หมายถึง การวิจัยที่พยายามศึกษาชุมชน โดยเน้นการวิเคราะห์ปัญหา ศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา วางแผนและดำเนินการตามแผนในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งการดำเนินการประเมินผล โดยที่ทุกขั้นตอนดังกล่าวสมาชิกชุมชนเข้าร่วมด้วย อันเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนได้เกิดการเรียนรู้ได้พัฒนาตนเอง ในการทำงานพัฒนา

อุทัย ดุลยเกษม (2535 อ้างถึงใน ขนิษฐา กาญจนสินนท์.2536) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นรูปแบบของการวิจัยที่ประชาชนซึ่งเคยเป็นประชากรของการวิจัย กลับบทบาทมาเป็นผู้ร่วมในการทำวิจัย โดยเข้ามามีบทบาทส่วนร่วมตลอดกระบวนการวิจัย

โดยทั่วไปแล้ว ข้อกำหนดของงานวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมนั้นแตกต่างไปจากแนวคิดของการวิจัยแบบเดิมอยู่มาก แนวคิดในการวิจัยแบบเดิมนั้น ตั้งอยู่บนฐานของปรัชญา ปณิธานนิยมเชิงตรรก (Philosophy of Logical Positivism) และพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioralism) ซึ่งมีข้อกำหนดว่า นักวิจัยทุกคนจะต้องรักษาความเป็นกลาง (Neutrality) โดยแยกตัวเองโดยสิ้นเชิงออกจากสิ่งที่ศึกษาเพื่อมิให้เกิดอคติ (bias) ต่อการศึกษา อันจะทำให้ผลของการศึกษาเบี่ยงเบนและไม่น่าเชื่อถือ แต่การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมนั้น เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างนักวิจัย และนักพัฒนาหรือนักปฏิบัติการ (Practitioners) ตลอดกระบวนการศึกษาค้นคว้า กมล สุดประเสริฐ (2537:7) จึงให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไว้ว่าเป็นการวิจัยที่จัดกระทำโดยผู้ปฏิบัติการ

เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการแก้ไขปัญหาโดยทันที และต้องกระทำเป็นหมู่คณะร่วมกัน ขยายความอีกได้ว่า เป็นการวิจัยที่ต้องอาศัยกระบวนการทำงานร่วมกันที่จะต้องสืบสวนสอบสวนหาปัญหาและข้อโต้แย้งร่วมกันเป็นกลุ่ม วิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา โดยเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างจะลำเอียงไปในทางทางกระบวนการประชาธิปไตย

นิตยา เงินประเสริฐศรี (2544) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นกลยุทธ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงการเดินทางไปสู่การพัฒนา (Journey of Development) โดยมีการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งที่เป็นอยู่ไปสู่สิ่งที่สามารถเป็นไปได้ ทั้งในระดับปัจเจกชนและระดับสังคม โดยหัวใจสำคัญของการเปลี่ยนแปลงอยู่ที่กระบวนการวิจัย ซึ่งใช้แนวทางความร่วมมือ (Collaborative Approach) ระหว่างนักวิจัยกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ทั้งนี้กระบวนการวิจัยจะต้องเป็นประชาธิปไตย ยุติธรรม มีอิสระ และส่งเสริมคุณค่าของชีวิต และกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะเข้าร่วมสังเกต ตรวจสอบสถานการณ์ต่าง ๆ สะท้อนความคิดเห็นและความต้องการของตน ทรัพยากรที่มีอยู่ อุปสรรคและปัญหาที่ปรากฏอยู่ ตรวจสอบทางเลือกที่เป็นไปได้ และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีจิตสำนึกไปสู่การเปลี่ยนแปลงใหม่

กล่าวโดยสรุป การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมหมายความว่า การร่วมกันดำเนินกระบวนการวิจัยโดยผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่ ทั้งที่เป็นชาวบ้านและนักพัฒนา กับผู้วิจัยภายนอก เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสภาพความจริงของสังคมนั้น และเพื่อให้เห็นภาพแห่งคุณลักษณะสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่เด่นชัด

2.3.2 คุณลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

คุณลักษณะสำคัญของงานวิจัยรูปแบบดังกล่าวเมื่อเทียบกับงานวิจัยแบบดั้งเดิม สามารถสรุปได้จากผลงานความคิดของพันธุทิพย์ รามสูตร (2540:63) ได้ดังนี้

ประเด็นเปรียบเทียบ	การวิจัยแบบดั้งเดิม	การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม
รูปแบบ	เป็นพิมพ์เขียวที่กำหนดให้	เน้นกระบวนการที่ปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์
อุดมการณ์/ปรัชญา	เน้นกลุ่มคนชั้นสูง	เน้นกลุ่มคนที่ด้อยโอกาสในสังคม คนชายขอบ
จุดมุ่งหมาย	ไม่ผูกพัน ทำให้ได้ข้อมูลเพื่อตอบปัญหาการวิจัย	มีพันธกรณีระหว่างนักวิจัยกับชาวบ้านที่จะร่วมกันเพื่อสิทธิของมนุษย์
กรอบการวิจัย	กำหนดโดยนักวิจัยองค์กร	กำหนดโดยประชาชนในพื้นที่
จุดเน้น	วัตถุ เน้นการสร้างสิ่งของ	คน เริ่มที่คนเป็นหลัก ทำให้คนมีคุณค่า สร้างความภาคภูมิใจและกำลังใจ
เป้าหมาย	กำหนดไว้ล่วงหน้า	ปรับเปลี่ยนตามความต้องการของท้องถิ่นตามเงื่อนไขความเหมาะสม
ยุทธวิธี	เน้นการวางแผนที่อ้างว่าชาวบ้านไม่สามารถวางแผนเองได้	เน้นการมีส่วนร่วม เชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ของคน
วิธีการ	เข้มงวดรัดกุม เน้นหลักการวิจัยเชิงปริมาณ มองมิติชุมชนที่ศึกษาและใช้เทคโนโลยีหรือระเบียบวิธีการชั้นสูง	เรียบง่าย ใช้วิธีการที่ชาวบ้านรู้จักและถนัดมองชุมชนอย่างเป็นองค์รวม และใช้เทคโนโลยีชาวบ้าน
การวิเคราะห์สถานการณ์	เน้นการย่อส่วน (Reductionism)	การมององค์รวม (Holistic Approach)
รูปแบบการพัฒนา	ควบคุม ชี้นำและให้แรงจูงใจเป็นวัตถุ เน้นการทำงานตามแผนและส่งเสริมวัฒนธรรมการพึ่งพา	ปลดปล่อย สร้างกำลังใจอำนาจในการคิดและต้อรองให้สำเร็จในสิ่งที่ได้กระทำ โดยมีแรงจูงใจคือความภูมิใจในศักดิ์ศรีของตน และเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมการพึ่งพาตนเอง
มองชาวบ้าน	เป็นผู้รับประโยชน์จากความสำเร็จของโครงการวิจัย	เป็นผู้ทำประโยชน์ เป็นผู้ลงมือกระทำโครงการสำเร็จ และมีส่วนร่วม
ผลลัพธ์ (Output)	เน้นวัตถุที่เป็นผลผลิตของโครงการ เช่น รั้ว ถนน อาคารเป็นต้น	ไม่เน้นวัตถุ แต่เน้นความสามารถของชุมชน เน้นการเรียนรู้ ความพอใจ ความหลากหลาย กำลังใจและแรงใจของประชาชน

2.3.3 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัยแบบมีส่วนร่วม

ปัญหาสำคัญของการพัฒนาที่ผ่านมาไม่มีการขาดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่อยู่ที่ว่าการกระจายผลพวงของการพัฒนายังไม่ตกไปถึงมือผู้ยากไร้และขัดสนจริง ๆ ทำนองเดียวกันกับการวิจัยเพื่อพัฒนาก็ประสบปัญหาในลักษณะดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นการวิจัยเพื่อแสวงหารูปแบบเพื่อการพัฒนาการวิจัย เพื่อการวางแผนหรือการวิจัยเพื่อนำเอาวิทยาการสมัยใหม่ไปปรับใช้ในชนบทต่างก็มิได้ช่วยให้กระบวนการพัฒนาและผลพวงของการศึกษาตกถึงกลุ่มคนที่ควรจะเป็นเป้าหมายที่แท้จริงอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยแต่อย่างใด ทั้งนี้ก็อาจเป็นเพราะว่างานวิจัยแบบดั้งเดิมเพื่อการพัฒนาชุมชนนั้นจะให้ความสำคัญกับชาวบ้านในฐานะที่เป็น “ผู้ถูกวิจัย” และมักจะกันผู้ถูกวิจัยออกไปหรือปฏิบัติต่อเขาในฐานะที่เป็นเพียงแหล่งข้อมูลดิบ วิธีการวิจัยต่าง ๆ แบบแผนการวิจัย ระเบียบวิธี การรวบรวม ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนกรอบแนวความคิดทางทฤษฎีต่าง ๆ จะถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว และนักวิชาการหรือนักวิจัย ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกชุมชนมักจะเป็นผู้กำหนดหรือผู้วิเคราะห์และสรุปว่าปัญหาในชุมชนหนึ่ง ๆ นั้นได้แก่อะไรบ้างซึ่งถ้าโครงการวิจัยนั้นทำโดยนักวิชาการหรือนักวิจัยสาขาใด การกำหนดปัญหาของชุมชนมักขึ้นอยู่กับศาสตร์ (Discipline) หรือความสนใจของนักวิชาการหรือนักวิจัยสาขานั้น ๆ และหากการวิจัยนั้น ๆ ได้รับการมอบหมายให้หน่วยงานหนึ่งที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบหน่วยงานนั้น ๆ ก็มักจะทำการศึกษารวบรวมข้อมูลเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายสำหรับหน่วยงานของตน การกำหนดปัญหาเพื่อการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนจึงเป็นไปเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของหน่วยงานนั้น ๆ มากกว่าเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความร่วมมือของประชาชนในการรวบรวมข้อมูลปัญหาทั้งหลายนั้นอยู่ในวงจำกัดและประชาชนเกือบจะไม่ได้อะไรจากการวิจัยอันเป็นองค์ความรู้เหล่านั้นเลย (กมล สุคประเสริฐ, 2537:77)

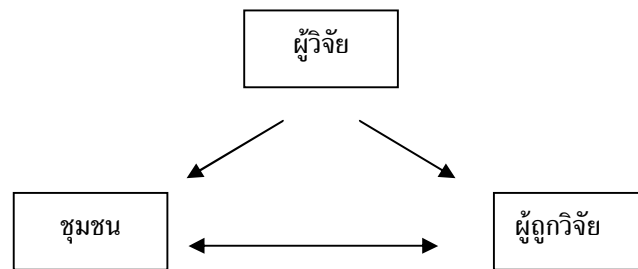
ต่อมาแทนที่จะเป็นการศึกษาโดยนักวิจัยฝ่ายเดียว จึงได้มีการปรับใช้วิธีการศึกษาเป็นแบบสองทาง คือ ผู้ถูกศึกษา หรือ สมาชิกของชุมชนได้มีโอกาสรับรู้ด้วยว่านักวิจัยกำลังศึกษาเรื่องอะไร เพื่ออะไร เป็นต้น และจะได้มีส่วนร่วมในการศึกษานั้น เมื่อสมาชิกในชุมชนเข้าใจในโครงการวิจัย มีส่วนร่วมในการวิจัย และผู้วิจัยยอมรับการมีส่วนร่วมของชุมชนหรือประชาชนโดยการเชื่อมโยงระหว่างความร่วมมือของชุมชนในการตัดสินใจกับวิธีการศึกษาสภาพปัญหา ซึ่งใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะพัฒนาแนวทางการวิจัยให้รวมเอาผู้ที่คาดว่าจะจะได้รับประโยชน์จากการวิจัยเอาไว้ด้วย และให้เข้ามามีบทบาทตั้งแต่เริ่มวางแผนโครงการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูล การตีความของข้อมูล การเชื่อมโยงดังกล่าวนี้ เป็นวิธีการวิจัยที่เรียกว่า การวิจัยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Research) ซึ่งการวิจัยแบบนี้เข้ามามีบทบาทในฐานะที่เป็นทางเลือกและนวัตกรรมเพื่อใช้ในการพัฒนาชุมชนตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา การวิจัยแบบมีส่วนร่วมได้รับการพัฒนาเป็นระยะ ๆ ปัจจุบันได้มีการใช้การวิจัยแบบนี้มากขึ้นทั้งภาครัฐบาลและเอกชน

2.3.4 พัฒนาการของการวิจัยแบบมีส่วนร่วม

หลักการและวิธีการวิจัยแบบมีส่วนร่วมได้พัฒนามาจากหลายฐานทฤษฎีทางสังคมศาสตร์โดยเฉพาะแนวโน้มนิสาขามานุษยวิทยา เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในจุดเริ่มต้นของการวิจัยอย่างมีส่วนร่วมเพราะวิชามานุษยวิทยาเป็นหนึ่งในไม่กี่สาขาของสังคมศาสตร์ที่ใช้วิธีการศึกษาแบบเจาะลึกในชุมชนและการวิจัยอย่างมีส่วนร่วมก็ใช้วิธีเหล่านี้ไปตลอดกระบวนการวิจัย (พันธ์ทิพย์ รามสูตร, 2540:5) ซึ่งวิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพในภาคสนามของนักมานุษยวิทยา มีเทคนิควิธีการศึกษาที่เน้นการสังเกต สัมภาษณ์ จดบันทึกข้อมูล ซึ่งทั้งหมดนี้รวมเรียกว่า การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ซึ่งเป็นการสังเกตโดยเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนนั้นด้วย ลักษณะเด่นของการศึกษาชุมชนของนักมานุษยวิทยานี้ มีผลดีตรงที่ช่วยให้เข้าใจคนที่ถูกศึกษาเป็นอย่างดี ทั้งนี้เป็นความเข้าใจที่รวมความเห็นใจ พร้อมทั้งจะช่วยเหลือ วิธีการศึกษาของนักมานุษยวิทยา จึงถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาอยู่เสมอ จากการนำวิธีการศึกษาของนักมานุษยวิทยา มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานั้น วิธีการศึกษาก็มีการปรับปรุงขึ้นด้วย กล่าวคือ การวิจัยในระยะแรกจะเป็นการที่ผู้วิจัยเข้าไปในชุมชน เพื่อไปสังเกตและซักถามหรือรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีต่าง ๆ แต่ฝ่ายเดียวซึ่งเป็นการวิจัยที่บุคคลภายนอกพยายามที่จะทำความเข้าใจ ทำความรู้จักชุมชนนั้น ๆ แต่ต่อมาเมื่อมีการใช้ประโยชน์จากการวิจัยเชิงคุณภาพมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษาชุมชนจึงได้มีการปรับปรุงรูปแบบแนวทางการวิจัย โดยให้ผู้ถูกวิจัยได้มีโอกาสรับรู้ ได้ร่วมศึกษาวิเคราะห์ชุมชนด้วย เพื่อเป็นประโยชน์ให้สมาชิกได้เข้าใจสังคมและชุมชนของตนเองรวมทั้งเป็นการชักนำและกระตุ้นให้สมาชิกของชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมแก้ไขปัญหาของชุมชนด้วยตนเอง ซึ่งการศึกษาแบบนี้เราเรียกว่าการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Research)

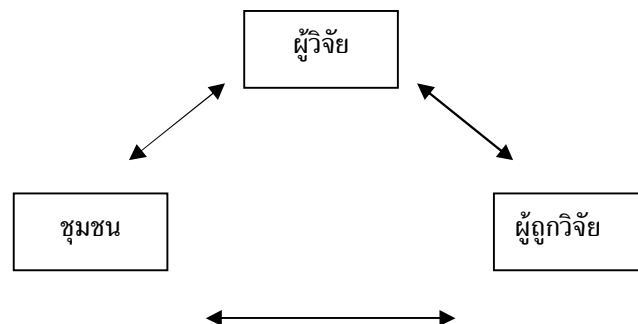
วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพโดยใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วมกับการวิจัยแบบมีส่วนร่วมดังกล่าวมาแล้วนั้นมักจะทำให้เกิดความสับสนอยู่บ้างเกี่ยวกับความหมายและวิธีการ ซึ่งสามารถเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างเทคนิควิธีการวิจัยเชิงคุณภาพทั้ง 2 วิธี ดังกล่าวดังนี้คือ วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมเป็นการวิจัยที่นักวิจัยทำการสังเกตเพื่อเก็บข้อมูลในสนามโดยที่นักวิจัยเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสังคม (สุภางค์ จันทวานิช, 2537:67)

วิธีการศึกษาจะเน้นการสังเกตและการสัมภาษณ์รวมทั้งการใช้ชีวิตในชุมชน เพื่อให้ได้ข้อมูลเฉพาะเรื่องอย่างละเอียดลึกซึ้ง นักวิจัยมีโอกาสซักถามและตรวจสอบข้อมูลที่ได้นำมาด้วยการเปลี่ยนคำถามและหรือการตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ อาจต้องใช้เวลานานในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้สามารถแน่ใจได้ว่านักวิจัยและชาวบ้านเข้าใจซึ่งกันและกันอย่างถูกต้องไม่คลาดเคลื่อน ชาวบ้านมีโอกาสให้คำตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีและพฤติกรรมที่ปฏิบัติกันจริง ๆ รวมทั้งแน่ใจได้ว่าชาวบ้านไม่ได้พยายามเอาใจนักวิจัย โดยให้ข้อมูลที่คาดหวังว่านักวิจัยอยากได้ (อมรา พงศาพิชญ์, 2531:10) ซึ่งแสดงในรูปที่ 5.1 ได้ดังนี้

รูปที่ 2.1 แสดงวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม
ที่มา : อมรา พงศาพิชญ์ (2531:10)

ส่วนการวิจัยแบบมีส่วนร่วมนั้นเป็นวิธีการที่ให้ผู้ถูกวิจัย (ชาวบ้าน) เข้ามามีส่วนร่วมวิจัย เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับโครงการวิจัยประเภทประยุกต์ให้ชาวบ้านเป็นนักวิจัยด้วย มีส่วนร่วมในการช่วยให้ข้อมูลวิจัยและช่วยวิเคราะห์ข้อมูล (สุภางค์ จันทวานิช, 2539:67) ซึ่งในขั้นตอนการเก็บข้อมูลเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสาร เป็นแบบสองทาง (Two-way Communication) และการสัมภาษณ์เป็นแบบลักษณะพูดคุยแลกเปลี่ยนข่าวสาร ที่เรียกว่า การสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน (Dialogue) วิธีการนี้นักวิจัยและชาวบ้านได้ศึกษาสภาพชุมชนร่วมกัน (อมรา พงศาพิชญ์, 2531:11) ซึ่งจากข้อแตกต่างของวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพดังกล่าว แสดงในรูปที่ 5.2 ได้ดังนี้

รูปที่ 2.2 แสดงวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม
ที่มา : อมรา พงศาพิชญ์ (2531:11)

การวิจัยแบบมีส่วนร่วม ทำให้ชาวบ้านหรือประชาชนได้รับประโยชน์ในสองทางด้วยกัน คือ ได้เรียนรู้วิธีการในการแก้ไขปัญหาของตนเอง ด้วยตนเอง และผลของการวิจัย ชาวบ้านสามารถนำมาใช้ประกอบการวางแผนดำเนินโครงการพัฒนาชุมชนของตนได้ตรงตามความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริงและจากการสนับสนุนของสภาการศึกษาผู้ใหญ่ระหว่างประเทศ (The International Council of Adult Education) ทำให้นักวิจัยหลายรายในประเทศต่าง ๆ ให้ความสนใจทดลองปรับปรุงเอาวิธีการวิจัยแบบมีส่วนร่วมไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ อย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ถ้ามีการประยุกต์การวิจัยแบบมีส่วนร่วม เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาคือทำเป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) วิธีการศึกษาก็จะเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) ซึ่งองค์กรและโครงการขนาดเล็กได้ใช้วิธีการเช่นนี้ได้ผลมาแล้ว (สุภางค์ จันทวานิช, 2539:68)

โดยปกติแล้ว การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) มีอยู่สองแบบคือ การวิจัยเชิงปฏิบัติการโดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนด (Manipulative Action Research) และการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) การวิจัยเชิงปฏิบัติการโดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนด กระบวนการที่ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งที่เห็นว่าดี เหมาะสม ตามความรู้ความเข้าใจของผู้วิจัยมาเน้นการปฏิบัติเพื่อประเมิน ดูความเหมาะสมในความเป็นจริง ต่างจากการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ในการวิจัยแบบนี้ชาวบ้านหรือประชาชนเป็นผู้ที่รู้ดีเท่า ๆ กับนักวิจัยหรือนักพัฒนา การกำหนดปัญหาและการเลือกปฏิบัติใด ๆ ก็ตามที่จะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตปัญหาของการวิจัยจะเริ่มจากชาวบ้านด้วย ไม่ใช่จากสมมติฐานของผู้วิจัยหรือผู้พัฒนาเพียงฝ่ายเดียว (สุภางค์ จันทวานิช, 2539:69)

ลักษณะที่สำคัญที่สุดของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ วิหุรท์ นิลโมจน์ (2528: 55) ได้สรุปว่าอย่างน้อยที่สุดจะต้องประกอบด้วยลักษณะต่อไปนี้

1. โดยตัวมันเองเป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงและการโฟกัสปัญหาเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงการปฏิบัติการทางสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น
2. เป็นการวิจัยที่มีหลายกระบวนการในตัวของมันเอง คือ เป็นการวิจัยที่ประกอบด้วยขั้นตอนของการค้นหาข้อเท็จจริงที่เป็นระบบการกำหนดนโยบายและการวางแผนการที่มียุทธวิธีและการประเมินผล
3. เป็นการวิจัยแบบร่วมมือกัน คือ เป็นการวิจัยที่เกิดจากความพยายามร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการวิจัยเชิงปฏิบัติการเน้นมากในเรื่องของกระบวนการกลุ่ม การวิจัยเชิงปฏิบัติการที่สมบูรณ์นั้น จะต้องเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยต้องมีความเข้าใจซึ่งกันและกันโดยใช้แนวทางประชาธิปไตยในการแก้ปัญหาตลอดกระบวนการวิจัย

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข หมายถึง การที่มนุษย์มาอยู่ร่วมกันเป็นสังคม สามารถปฏิบัติ ตามกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกันในรูปของกฎระเบียบหรือกฎหมาย และมีคุณธรรม จริยธรรมในการ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การมีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม เช่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมือง การปกครอง การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และการปฏิบัติตามคุณธรรมของการอยู่ ร่วมกันตามหลักศาสนาที่ตนเองนับถือ จะทำให้ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

พระพุทธศาสนา มีหลักธรรมที่สำคัญที่หล่อหลอมให้พุทธศาสนิกชนเป็นคนรักสันติ รัก อิสระเสรี มีนิสัยโอบอ้อมอารี มีเมตตากรุณาต่อกัน ได้แก่

1) สังคหวัตถุ 4 หมายถึง หลักธรรมสำหรับสงเคราะห์หรือเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจของ คนในสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ได้แก่

- (1) ทาน คือ การให้ แบ่งปัน เสียสละ เพื่อแผ่
- (2) ปิยวาจา คือ การกล่าววาจาสุภาพ อ่อนหวาน
- (3) อตถจริยา คือ การกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น
- (4) สมานัตตตา คือ การวางตัวเหมาะสม เสมอต้น เสมอปลาย

2) พรหมวิหาร 4 หมายถึง ธรรมประจำใจที่ทำให้เป็นพรหมหรือให้เสมอด้วยพรหม ในทางปฏิบัติ หมายถึง คุณธรรมของผู้ใหญ่ ซึ่งต้องมีประจำในอยู่ตลอดเวลา มี 4 ประการ ดังนี้

- (1) เมตตา คือ ความปรารถนาดีต่อผู้อื่น ปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุข
- (2) กรุณา คือ ความสงสาร มีความปรารถนาช่วยผู้อื่นหรือสัตว์ที่ประสบความทุกข์ ให้พ้นทุกข์
- (3) มุทิตา คือ ความยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี
- (4) อุเบกขา คือ ความวางเฉย หรือความรู้สึกเป็นกลาง ๆ ไม่ดีใจ ไม่เสียใจเมื่อเห็นผู้อื่น ประสบความสุข หรือความทุกข์

3) สัมปยุตธรรม 7 หมายถึง หลักธรรมของคนดี หรือหลักธรรมของสัตบุรุษ 7 ประการ ได้แก่

- (1) ฐัมมัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ
- (2) อตถัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักผล
- (3) อตตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักตน
- (4) มัตตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักประมาณ
- (5) กาลัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักกาลเวลา
- (6) ปริสสัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติ การปรับตนและแก้ไขตนให้เหมาะสม
- (7) ปุคคลัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกัน

หลักธรรมในศาสนาอิสลาม มุ่งให้มุสลิมปฏิบัติอย่างเคร่งครัด มุสลิมทุกคนมีความรู้ในข้อปฏิบัติทางศาสนาอย่างดี มีการรวมกลุ่มอย่างเป็นเอกภาพ หลักคำสอนสำคัญที่ถือว่าเป็นโครงสร้างสำคัญ 2 ประการคือหลักศรัทธาและหลักปฏิบัติ ได้แก่

1) หลักศรัทธา 6 ประการ

- (1) ศรัทธาในอัลเลาะห์ มีความเชื่อมั่นในอัลเลาะห์เพียงองค์เดียว
- (2) ศรัทธาในเทพบิรวารหรือเทวทูต
- (3) ศรัทธาในพระคัมภีร์ที่รอ่าน
- (4) ศรัทธาต่อศาสนทูต
- (5) ศรัทธาในวันสิ้นสุดโลก
- (6) ศรัทธาต่อกฎสภาพการณ์ของอัลเลาะห์

2) หลักปฏิบัติตามศรัทธา 5 ประการ ได้แก่

(1) การปฏิญาณตน หมายถึง การปฏิญาณตนด้วยความเลื่อมใสศรัทธาต่ออัลเลาะห์และท่านนบีมุฮัมมัด คือศาสนทูตของอัลเลาะห์

(2) การนมาซ หมายถึง การแสดงความเคารพต่อพระเจ้าทั้งกาย วาจา ใจ

(3) การบริจาคซะกาต หมายถึง การจ่ายทานจากผู้มีทรัพย์สิน คนผู้มีสิทธิรับซะกาตมี คนอนาถา คนขัดสน และผู้เข้ารับอิสลาม

(4) การถือศีลอด หมายถึง การละเว้นจากการบริโภคอาหาร น้ำ ละกิเลสต่าง ๆ ทำใจให้สงบ ปฏิบัติตั้งแต่แสงอาทิตย์ขึ้นจนแสงอาทิตย์ลับขอบฟ้า หลังจากนั้นจึงบริโภคได้ปกติตลอดคืน การถือศีลอดโดยทั่วไป เรียกว่า “ถือบวช”

(5) การทำพิธีฮัจญ์ คือ การเดินทางไปแสดงบุญที่นครเมกกะฮ์

ศาสนาคริสต์มีหลักธรรมที่หล่อหลอมให้คริสต์ศาสนิกชนมีจิตเมตตา มีความรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเอง

1) บัญญัติ 10 ประการ

- (1) อย่ามีพระเจ้าอื่นนอกจากเรา
- (2) อย่าทำรูปเคารพสำหรับตนหรือกราบไหว้รูปเหล่านั้น
- (3) อย่าเอ๋ยพระนามของพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ
- (4) จงถือวันอาทิตย์เป็นวันศักดิ์สิทธิ์
- (5) จงนับถือบิดามารดา
- (6) อย่าฆ่าคน
- (7) อย่าผิดประเวณี
- (8) อย่าลักทรัพย์
- (9) อย่าคิดมิชอบ
- (10) อย่าโลภสิ่งใดของผู้อื่น

2) หลักอาณาจักรพระเจ้า อาณาจักรพระเจ้าเป็นอาณาจักรที่มีแต่ความสุข เป็นอาณาจักรแห่งความรักอย่างแท้จริง

3) หลักคำสอนที่สำคัญอื่น ๆ

- หลักตรีเอกานุภาพ ได้แก่

(1) พระเจ้าหรือพระบิดา

(2) พระเยซูหรือพระบุตร

(3) พระจิตหรือดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าทั้งสาม

- หลักความรัก ศาสนาคริสต์ได้ชื่อว่าเป็นศาสนาแห่งความรัก พระเยซูคริสต์ทรงสอนให้รักเพื่อน มนุษย์เหมือนรักตัวเอง ให้รักแม้กระทั่งศัตรู

หลักธรรมที่สำคัญของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู

1) หลักธรรม 10 ประการ เรียกว่า ฮินดูธรรม ได้แก่

(1) ธฤติ ได้แก่ ความมั่นคง ความกล้าหาญ คือเพียรพยายามจนสำเร็จ ประโยชน์ตามที่ประสงค์

(2) กษมา ได้แก่ ความอดทน หรืออดกลั้น คือมีความพากเพียรพยายาม

(3) ทมะ ได้แก่ การระงับใจ การข่มจิตใจ คือไม่ปล่อยใจให้หวนไหว

(4) อัสเตยะ ได้แก่ การไม่ลักขโมย ไม่ทำโจรกรรม

(5) เสาจะ ได้แก่ ความบริสุทธิ์ การทำตนให้บริสุทธิ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

(6) อินทริยนิครหะ ได้แก่ การระงับอินทริย์ 10 ประการ คือ หมั่นสำรวจตรวจสอบตนเองอยู่เสมอว่า อินทริย์ทั้ง 10 เหล่านั้นได้รับการบริหารหรือใช้ไปในทางที่ถูกที่ควรหรือไม่ จุดประสงค์คือ ไม่ต้องการให้มนุษย์ ปล่อยอินทริย์มัวเมาจนเกินไปให้รู้จักพอ

(7) อหimsa ได้แก่ ปัญหา สติ ความคิด คือ มีความรู้ความเข้าใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ธรรมะ สังคม และวัฒนธรรม

(8) วิทยา ได้แก่ ความรู้ทางปรัชญา คือ มีความรู้ลึกซึ้ง

(9) สัตยะ ได้แก่ ความจริง ความเห็นอันบริสุทธิ์ คือมีความจริงใจให้กัน

(10) อโกลธะ ได้แก่ ความไม่โกรธ คือมีขันติ ความอดทน และโสรจจะ ความสงบเสถียร นั่นคือ เอาชนะความโกรธ ด้วยความไม่โกรธ ไม่อาฆาตมุ่งร้ายต่อใคร

สังคมไทยเป็นสังคมที่ประชาชนมีเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา คำสอนทางศาสนาเป็นหลักธรรมที่ใช้ในการดำรงชีวิต ช่วยพัฒนาสังคมให้สามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความปลอดภัย เพราะทุกคำสอนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ต้องการให้ทำความดี ละเว้นชั่ว และทำจิตใจให้บริสุทธิ์ มีเมตตาเป็นหลัก ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีความอดทนอดกลั้น การมีสัมมาคารวะ รักกันฉันพี่น้อง ทำให้ผู้นับถือศาสนาเป็นมิตรที่ดีต่อกันโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ก่อให้เกิดสันติสุขต่อสังคมและต่อโลก

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการ

ปัจจุบันในวงการการศึกษาได้มีโครงการต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย โครงการที่เกิดขึ้น เช่น โครงการการบริหารงานโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน โครงการโรงเรียนวิถีพุทธ โครงการโรงเรียนในฝัน โครงการการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ โครงการโรงเรียนต้นแบบการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ เป็นต้น โดยโครงการต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อช่วยพัฒนาและปรับปรุงการศึกษาของประเทศให้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินโครงการในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ 1) ความหมายของโครงการ 2) ลักษณะของโครงการ 3) การดำเนินงานโครงการและวงจรการวางแผนโครงการ และ 4) บทบาทและหน้าที่ของผู้บริหารโครงการ

อุทัย บุญประเสริฐ (2530) ได้ให้ความหมายว่า โครงการ หมายถึง ลักษณะงานใหม่ที่แตกต่างกันจากการทำงานประจำปกติ หรือเป็นการทำงานเฉพาะพิเศษที่แตกต่างจากการทำงานตามปกติประจำวันทั่วไป

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2538: 65) ได้ให้ความหมายว่า โครงการ หมายถึง แผนงานที่กำหนดไว้ในลักษณะที่ไม่ใช่เป็นงานประจำ แต่เป็นงานพิเศษที่มีความสำคัญ ซึ่งจะต้องรีบดำเนินการให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ภายในเวลาที่แน่นอน และภายในวงเงินงบประมาณที่จำกัด

ประสิทธิ์ ตงยั้งศิริ (2545: 17) สรุปว่า โครงการ คือ กิจกรรมหรืองานที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนเพื่อผลิตสินค้าและบริการ หรือเพื่อหวังผลประโยชน์ตอบแทน โดยกิจกรรมหรืองานดังกล่าวจะต้องเป็นหน่วยอิสระหน่วยหนึ่งที่สามารถทำการวิเคราะห์วางแผน และบริหารงานได้ พร้อมทั้งมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดที่ชัดเจน และมีวัตถุประสงค์ โครงการจึงเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การจัดสรรทรัพยากร และการดำเนินงานอย่างมีระบบและระเบียบซึ่งแสดงให้เห็นถึงแหล่งที่ตั้งของโครงการ ช่วงระยะเวลาของโครงการ การผลิต การลงทุน ผลตอบแทน การจัดรูปองค์การ และการจัดการโครงการ

ประชุม รอดประเสริฐ (2547 : 5) ได้ให้ความหมายของคำว่าโครงการว่า เป็นแผนงานที่จัดทำขึ้นอย่างมีระบบ ประกอบด้วยกิจกรรมย่อยหลายกิจกรรมที่ต้องใช้ทรัพยากรในการดำเนินงาน และคาดหวังที่จะได้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า ต้องมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ในการดำเนินงานจะต้องมีวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจน ต้องมีพื้นที่ในการดำเนินงานเพื่อให้การบริการและสนองความต้องการของกลุ่มบุคคลในพื้นที่นั้น และจะต้องมีบุคคลหรือหน่วยงานรับผิดชอบในการดำเนินงาน หรือโครงการเป็นการกำหนดการปฏิบัติงานให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ โครงการทุกโครงการมีเป้าหมายในการพัฒนาที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อการผลิตและการให้บริการ 2) เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพของแผนงาน และ 3) เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพการผลิต โดยปรับปรุงวิธีการที่มีอยู่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ประชุม รอดประเสริฐ (2547: 9) กล่าวว่า การบริหารโครงการ หรือการดำเนินงานโครงการว่า หมายถึง การจำแนกกิจกรรมโครงการออกเป็นส่วนย่อย ๆ แล้วมอบหมายให้เป็นความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยภายในองค์กร และกำหนดตัวบุคคลและวิธีการในการประสานงาน ทั้งกับระหว่างหน่วยงานภายในองค์กรและหน่วยงานนอกองค์กร การนำโครงการไปปฏิบัติจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ จะต้องมีการควบคุมตรวจสอบและเสนอแนะ และเพื่อไม่ให้เกิดความล่าช้า หรือเกิดความผิดพลาดเสียหายอย่างรุนแรง หรือสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่าย โดยไม่เกิดผลประโยชน์ต่อโครงการตามเกณฑ์หรือตามเป้าหมายหรือตามมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้

วงจรการวางแผนโครงการ หมายถึง ลำดับขั้นตอนของการดำเนินงานโครงการอย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่การมีความคิดที่จะมีโครงการเรื่อยไปจนกระทั่งเสร็จสิ้นโครงการ การพิจารณาโครงการในลักษณะนี้ นอกจากจะมีความสะดวกแล้ว ยังมีประโยชน์อีกด้วย เพราะช่วยให้สามารถเป็นภาพรวมอย่างเป็นระบบที่มีความสัมพันธ์กันของงาน และขั้นตอนการดำเนินงานของโครงการหนึ่ง ๆ รวมตลอดถึงภาระหน้าที่ที่จะปฏิบัติโดยหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นยังสามารถใช้ขั้นตอนการดำเนินงานมาเป็นกรอบในการรวบรวมวิเคราะห์ และบริหารข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับโครงการได้อีกด้วย

การวางแผนเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยทำให้การดำเนินงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีแผนงานเปรียบเสมือนเข็มทิศช่วยชี้แนวทางในการดำเนินงาน และเป็นรากฐานในการปฏิบัติงานทั้งปวง ถ้าปราศจากการวางแผนแล้วโอกาสที่จะทำงานให้ได้ผลดีก็มีอยู่น้อยมาก ซึ่งในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม และการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีผลกระทบมาถึงสถานศึกษาด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาที่ดีควรสนใจและให้ความสำคัญในการวางแผนอย่างเพียงพอ พร้อมทั้งใช้ความสามารถที่มีอยู่วางแผนเพื่อทำให้สถานศึกษาปรับตัวได้ทันกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ประสิทธิ์ ตงยั้งศิริ (2545: 40) กล่าวว่า การปฏิบัติและดำเนินงานตามโครงการภาระหน้าที่ส่วนใหญ่ของขั้นตอนนี้ ได้แก่ การนำโครงการที่ผ่านการพิจารณาอนุมัติแล้วมาปฏิบัติและดำเนินการจริง และรวมถึงการแจกจ่ายผลผลิตและบริการของโครงการไปสู่กลุ่มเป้าหมาย เมื่อขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติและดำเนินการจริง ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ได้แก่ ค่าใช้จ่ายประเภทการลงทุน เช่น ค่าก่อสร้าง ค่าซื้อเครื่องจักร เครื่องมืออุปกรณ์การผลิต และค่าติดตั้ง ค่าใช้จ่ายบำรุงรักษา และค่าใช้จ่ายประเภททดแทน เป็นต้น ในขณะเดียวกัน ขั้นตอนนี้จะก่อให้เกิดรายได้หรือผลประโยชน์ตอบแทนด้วยเช่นกัน ซึ่งอาจจะพบในรูปของการเพิ่มผลผลิตและรายได้ การปรับปรุงคุณภาพ การลดค่าใช้จ่าย การลดการสูญเสีย การประหยัดเวลา และการลดอุบัติเหตุ เป็นต้น

โครงการมีความสำคัญมากที่สุด ในส่วนของการนำแผนไปปฏิบัติหรือการนำแผนไปใช้ เพราะโครงการจะแสดงถึงรายละเอียดในการดำเนินงานของแผนอย่างชัดเจน คือ แสดงถึงเป้าหมาย แสดงถึงกิจกรรมบอกระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติ และแสดงถึงค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในการดำเนินงาน ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าการปฏิบัติตามแผน หมายถึง การแตกแผนเป็นโครงการหรือรายละเอียดในการปฏิบัติงาน แล้วนำโครงการเหล่านั้นไปดำเนินงานให้บรรลุถึงเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของแผนในที่สุด หลังจากโครงการได้รับการจัดเตรียมและได้รับการพิจารณาอนุมัติให้ดำเนินการได้แล้ว การจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อการบริหารโครงการได้รับการกำหนดขึ้น เช่น การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการดำเนินงาน การกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้กับบุคคล กลุ่มบุคคล และหน่วยงาน รวมทั้งขอบเขตของการประสานงานระหว่างบุคคล กลุ่มบุคคล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกและภายในโครงการ (ประชุม รอดประเสริฐ, 2547:47)

นอกจากนี้การนำโครงการไปปฏิบัติยังต้องเกี่ยวข้องกับการนิเทศงาน หรือการให้คำแนะนำปรึกษาในการปฏิบัติโครงการ โดยการแต่งตั้งคณะบุคคลซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทำหน้าที่นี้ ซึ่งผู้นิเทศงานอาจร่วมปฏิบัติการอยู่กับโครงการอย่างใกล้ชิดและตลอดเวลาก็ได้ เพื่อสามารถให้คำแนะนำปรึกษาแก่ผู้ปฏิบัติงานโครงการแต่ละบุคคลและแต่ละส่วนได้ทันทีที่ต้องการซึ่งจะทำให้การปฏิบัติงานโครงการเป็นไปโดยราบรื่น เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลา ประหยัดค่าใช้จ่ายและได้ผลงานตามมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ โครงการจะบรรลุถึงเป้าหมายของมันได้มากน้อยเพียงใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยของการบริหาร 4 ประการ คือ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการหรือหลักการบริหาร โดยคน เงิน และวัสดุอุปกรณ์จะต้องมีทั้งในปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสม ส่วนการบริหารนั้นจะขึ้นอยู่กับคนเป็นสำคัญ คือผู้บริหารโครงการจะต้องมีทั้งความรู้และความสามารถในการบริหารงาน โดยจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ของการบริหาร สามารถใช้ศาสตร์การบริหารอย่างมีศิลป์ และมีเทคนิควิธีการอื่น ๆ ประกอบในการบริหารโครงการด้วย จึงจะทำให้โครงการดำเนินไปตามขั้นตอนอย่างมีระบบ และบรรลุถึงเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพในที่สุด

ประสิทธิ์ ตงยั้งศิริ (2545: 40) กล่าวว่า การติดตามและประเมินผลโครงการ เกิดขึ้นเมื่อโครงการได้ดำเนินการมาตลอดช่วงอายุของโครงการแล้ว เพื่อประเมินว่าผลที่เกิดขึ้นจริงจากการดำเนินงานได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการที่วางไว้หรือไม่ สำหรับการประเมินผลโครงการนั้น โดยทั่วไปจะเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานใน 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ การประเมินก่อนการดำเนินงานซึ่งก็คือ ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนและวิเคราะห์โครงการ การประเมินผลในระหว่างการทำงาน และการประเมินผลหลังจากสิ้นสุดโครงการ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมพิศ วงษ์แหยม (2534) นำเสนอสภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ผลการวิจัยพบว่า ด้านการพิจารณาหลักสูตร/รายวิชา ตามลักษณะต่าง ๆ มีการเสนอแนะและสนับสนุนให้ปรับกิจกรรมการเรียนการสอนหรือกิจกรรมเสริม ปรับหรือเพิ่มเติมรายละเอียดเนื้อหา เลือกใช้ปรับปรุงเพิ่มเติม สื่อที่มีอยู่แล้ว จัดทำสื่อการเรียนขึ้นมาใหม่ทุกลักษณะมีการดำเนินการ ยกเว้นการจัดทำเนื้อหา/รายวิชาขึ้นใหม่ ด้านการเสนอขออนุมัติหลักสูตร พบการเสนอแนะและดำเนินการ โดยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการวิชาการของโรงเรียน และคณะกรรมการภายในกลุ่มหรือหมวดวิชา

วรารณธ์ บางเลี้ยง (2534) นำเสนอสภาพและปัญหาการดำเนินงานการพัฒนาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ผลการวิจัยพบว่า มีการดำเนินงานในลักษณะของการถ่ายทอดความรู้จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ลงไปตามลำดับจนถึงโรงเรียน กลุ่มประสบการณ์ที่ปรับให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นส่วนใหญ่ได้แก่ กลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพ ปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น พบว่าปัญหาส่วนใหญ่ได้แก่ ทักษะในการพัฒนาหลักสูตรของบุคลากรที่เกี่ยวข้องและแหล่งความรู้

วนิดา วงษ์นิล (2546) ศึกษาการดำเนินงานปรับเปลี่ยนของโรงเรียน เพื่อรองรับการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา ตามแนวทางหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เปรียบเทียบตามความคิดเห็นของพนักงานครูตามตำแหน่ง และขนาดของโรงเรียน และศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานปรับเปลี่ยนของโรงเรียน ผลการวิจัยมีพบว่า ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานปรับเปลี่ยนของโรงเรียนที่สำคัญพบว่า 4.1 โรงเรียนมีเวลาในการเตรียมความพร้อมในการดำเนินงานพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาน้อย 4.2 ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 4.3 โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดทำ และพัฒนาห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ห้องคอมพิวเตอร์ และห้องสมุด

รุ่งเรือง ตันเจริญ (2546) ทำการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เรื่องขนุนทอดกรอบสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการปรับรายละเอียดของเนื้อหา ในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพและประเมินหลักสูตรโดยวิธี Puissance Measure (P.M.) เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตรก่อนนำไปทดลองใช้ จากนั้นนำไปทดลองใช้โดยผู้วิจัย และผู้รู้ในท้องถิ่นเป็นผู้สอนร่วมกันและใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ได้หลักสูตรสถานศึกษาที่มีคุณภาพสูงหรือดีมาก หลักสูตรมีความสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นเหมาะสมกับผู้เรียน สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ องค์ประกอบของหลักสูตรมีความเหมาะสมสอดคล้องกันดีผลการทดลองใช้หลักสูตรพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีทักษะและเจตคติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน โดยใช้งานวิจัยเป็นเครื่องมือสร้างกระบวนการเรียนรู้ เพื่อนำร่องสถานศึกษาในจังหวัดเพชรบูรณ์ ในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ การบริหารสถานศึกษาและการจัดการ การจัดหลักสูตร ให้สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียน นอกจากนี้เพื่อเป็นการสร้างความตระหนักรู้ให้แก่คนไทยว่า จะต้องเปลี่ยนกรอบความคิดในการจัดการศึกษาเพื่อสร้างคนไทยให้เป็นพลเมืองอาเซียน ที่สามารถแข่งขันกับประชาคมอาเซียนได้ มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

- 1) การสำรวจพื้นที่ศึกษา
- 2) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 4) การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 5) การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 6) การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การสำรวจพื้นที่ศึกษา

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยได้เลือกมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็น หนึ่งในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ได้มาตรฐานการประกันคุณภาพในระดับอุดมศึกษา จาก สกอ.

3.2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

อาจารย์ประจำหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม
จำนวน 5 คน

อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาคณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี รหัสTENO101 จำนวน 5 คน

ทำการเลือกแบบเจาะจง

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมทำการสัมภาษณ์ อาจารย์ประจำหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาคณิตศาสตร์ในงาน เทคโนโลยี นอกรอบและนำข้อมูลมาทำการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม

3.3.1 แบบสัมภาษณ์

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนแบ่งแบบสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ตอน โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ประจำหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอน ในงานสัมมนาอาจารย์ประจำหลักสูตรและผู้สอนในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์พร้อมๆกัน 10 ท่าน ในรูปแบบการประชุมสัมมนา ในหัวข้อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาของหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่การร่วมเป็นประชาคมอาเซียน ปี 2558 แบบไม่เป็นทางการ โดยแบ่งการสัมภาษณ์เป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาคณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษสำหรับสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

3.3.2 แบบสอบถาม

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรรายวิชา คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 เป็นปัญหาด้านต่างๆ และข้อเสนอแนะ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- 1) สัมภาษณ์อาจารย์ประจำหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาเทคโนโลยีไฟฟ้า
อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ตามแบบสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัย
- 2) อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้าผู้สอนในรายวิชา คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีตอบ
แบบสอบถาม และรวบรวมโดยผู้วิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม มาทำการวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ตอนที่ 1 มานำเสนอในรูปแบบของกราฟวงกลม รวบรวม สรุป
และบรรยาย
- 2) ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ตอนที่ 2 มาสรุปและบรรยายเป็นรายชื่อ
- 3) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามตอนที่ 1 มานำเสนอในรูปแบบของกราฟวงกลม สรุปและ
บรรยาย
- 4) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามตอนที่ 2 มานำเสนอในรูปแบบของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สรุปและบรรยาย
- 5) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามตอนที่ 3 มาสรุปเป็นรายชื่อและบรรยาย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของ
สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน
ผู้วิจัยได้เลือกมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เป็นสถานศึกษานำร่อง ในการพัฒนาหลักสูตร
ภาษาอังกฤษ โดยศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาTENO
คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี หลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมใน
รายวิชาคณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี รหัสวิชา TENO101 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์เป็น
ภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคม
อาเซียนอย่างยั่งยืนโดยใช้กระบวนการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม นอกจากนี้เพื่อเป็นการ
สร้างความตระหนักรู้ให้แก่คนไทยว่าจะต้องเปลี่ยนกรอบความคิดในการจัดการศึกษาเพื่อสร้างคนไทย
ให้เป็นพลเมืองอาเซียนได้ ได้มีผลการวิจัยดังต่อไปนี้

4.1 แบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

- เพศ ชาย 8 หญิง 2
- ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม 5 ท่านและอาจารย์ผู้สอน 5 ท่าน
- วุฒิการศึกษา ป.โท 10 ท่าน
- ประสบการณ์ในการบริหารหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ประจำหลักสูตร	มากกว่า 10 ปี	0	คน
	มากกว่า 5 ปี	3	คน
	มากกว่า 2 ปี	2	คน
อาจารย์ผู้สอน	ระหว่าง 5-10 ปี	3	คน
อาจารย์ผู้สอน	ระหว่าง 2-5 ปี	2	คน

- อาจารย์ประจำหลักสูตรได้รับการรับรองจาก สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
- อาจารย์ผู้สอนได้ผ่านการประเมินการสอนในระดับคณะ โดยคณะเทคโนโลยีการเกษตร ในระดับดี-ดีมากในปีการศึกษา 2554-2555 ซึ่งได้นำความรู้ความสามารถมา

บูรณาการเข้ากับรายวิชาที่สอนสอดแทรกในเนื้อหาวิชาและให้นักเรียนนำเสนองานเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยการสอนเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี หลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์

จากการแสดงความคิดเห็นเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี เป็นภาษาอังกฤษ จากการสัมภาษณ์ในงานประชุมสัมมนา สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1) ท่านคิดว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์สามารถพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

คำตอบที่ได้ จากผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ 9 ใน 10 คนคือ ได้ เหตุผลโดยสรุปจาก 9 ใน 10 ท่าน มีความคิดเห็นว่ามีมหาวิทยาลัยมีการเตรียมพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนมาระยะหนึ่งแล้ว และนักศึกษาได้ผ่านการศึกษาในรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษในรายวิชาGEของหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ทุกคนแล้ว และอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาโทและมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ดีทุกท่านแล้ว

ส่วน 1 ใน10ท่านที่ตอบว่า ไม่ได้ ให้เหตุผลว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอ และแนะนำว่านักศึกษาควร ต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษมาก่อน ถ้าระดับคะแนนที่อยู่ในระดับ ดี ในระดับที่มีมาตรฐาน จึงค่อยพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนควรผ่านการอบรม การสอนเป็นภาษาอังกฤษ และการใช้ภาษาอังกฤษมาก่อน

2) การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษารายวิชาใดบ้างของหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่ท่านสามารถจะพัฒนาเป็นภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเรียนการสอนได้

คำตอบจากผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ ทั้ง 10 ท่าน ตอบว่าได้ทุกรายวิชาในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเฉพาะในส่วนของวิชา บังคับ และวิชาเลือก เพราะรายวิชาส่วนใหญ่ในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเป็นการแปลมาจากตำราภาษาอังกฤษอยู่แล้ว ยกเว้นในส่วนของรายวิชา การศึกษาทั่วไป(GE)

3) ถ้าท่านวางแผนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเป็นภาษาอังกฤษแล้วต้องมีการแต่งตั้งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานหรือไม่

คำตอบจากผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ ตอบไปในทางเดียวกันว่า ไม่ต้องมีการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการใดๆซ้ำซ้อน เพราะหลักสูตรในระดับอุดมศึกษามีอาจารย์ประจำหลักสูตรอยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับการบริหารของอาจารย์ประจำหลักสูตร

4) ท่านได้กำหนดแผนหรือแนวทางในการกำหนดเนื้อหาใด เพิ่มเติมเข้าไปในหลักสูตรระดับอุดมศึกษาที่จะนำมาพัฒนาเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษอย่างไร

คำตอบจากผู้ให้สัมภาษณ์โดยสรุป คือ อาจารย์ประจำหลักสูตรจะกำหนดเนื้อหาในการพัฒนาหลักสูตร โดยเพิ่มสำคัญของภาษาอังกฤษในการการเรียนการสอน และประโยชน์ที่ได้รับเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในการพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ

5) ท่านมีแผนในการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เป็นภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร

ให้การสนับสนุน โดย การพัฒนาหลักสูตร จะเพิ่มเติมแผนการจัดอบรมการสอนและจัดทำเอกสารการสอนให้เป็นภาษาอังกฤษ จาก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ หลักสูตรภาษาต่างประเทศและส่งเสริมโดยใช้งบประมาณจาก งบพัฒนานุเคราะห์ของหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

6) ท่านมีแผนหรือแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รายวิชา TENO101คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี อย่างไร

อาจารย์ประจำหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอน ตอบโดยสรุปว่า ก่อนการปรับปรุง หรือพัฒนาหลักสูตร จะมีการจัดสัมมนา การพัฒนาหลักสูตรจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร รวมทั้งจัดอบรม อาจารย์ผู้สอนให้มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษโดยสอดแทรกในระหว่างการสอนในหลักสูตรปัจจุบัน จนถึงเวลาในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ และเป็นการเตรียมความพร้อม ก่อนการพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษต่อไป รวมถึงมีการความร่วมมือกับหลักสูตรวิชาภาษาต่างประเทศ ให้มาสอนเป็นภาษาอังกฤษในบางคาบ หรือ อย่างน้อย 5 คาบ ต่อปีการศึกษา โดยอาจเป็นไปตามลักษณะการแปรจากภาษาไทยที่อาจารย์ผู้สอนหลักบรรยายไปเป็นภาษาอังกฤษ โดยอาจารย์จากหลักสูตรภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

4.2 สรุปแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

- เพศ ชาย 28 คน หญิง 2 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง 30 คน
 - อายุ

น้อยกว่า 30 ปี	25	คน
30 - 39 ปี	4	คน
40 - 49 ปี	-	คน
50 ปีขึ้นไป	1	คน
 - ตำแหน่ง

อาจารย์ประจำหลักสูตร	5	คน
อาจารย์ผู้สอน	5	คน
- นักศึกษาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมปีการศึกษา 2555

จำนวน	20 คน
- วุฒิการศึกษา ปริญญาโท	10 คน
ปริญญาตรี	- คน
ต่ำกว่าปริญญาตรี	20 คน
ประสบการณ์ในการทำงาน	
อาจารย์ผู้สอน ระหว่าง 5-10 ปี	3 คน
อาจารย์ผู้สอน ระหว่าง 2-5 ปี	2 คน

ตอนที่ 2 ผลคะแนนแบบสอบถามถึงสภาพปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาในกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ปีการศึกษา 2555-2556

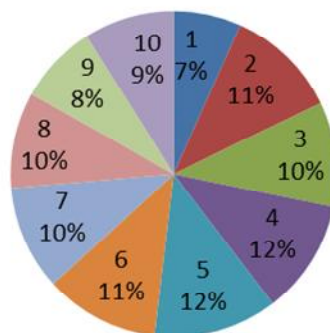
สภาพปัญหาและอุปสรรค	ระดับความคิดเห็น					คะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยมาก	
1. กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ	-	5	10	15	-	2.66
2. งบประมาณและปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร	20	5	3	2	-	4.43
3. เทคโนโลยีและระบบสารสนเทศ	15	5	8	2	-	4.10
4. ด้านความต้องการของนักศึกษา	20	6	4	-	-	4.53
5. ความพร้อมทางภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน	25	2	2	-	1	4.87
6. ความพร้อมทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในหลักสูตร	23	2	3	1	1	4.13
7. ความรู้เกี่ยวกับการเข้าเป็นประชาคมอาเซียน	18	2	3	4	3	4.13
8. การจัดทำเอกสารประกอบการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ	15	4	5	1	5	3.76
9. มาตรฐานทางภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน	10	6	2	2	10	3.13
10. การสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษภายในองค์กร	13	5	4	2	6	3.56
ค่าเฉลี่ย						3.97

วิเคราะห์คะแนนจากแบบสอบถามพบว่าค่าคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 2.66 และค่าสูงสุด 4.87 แบ่งการประเมินเป็น 5 ระดับพบว่า

4.30 – 5.00	สภาพปัญหาและอุปสรรค	มากที่สุด
3.89 - 4.29	สภาพปัญหาและอุปสรรค	มาก
3.48 – 3.88	สภาพปัญหาและอุปสรรค	ปานกลาง
3.07 – 3.47	สภาพปัญหาและอุปสรรค	น้อย
0 – 3.06	สภาพปัญหาและอุปสรรค	น้อยมาก

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนจากการสำรวจพบว่า กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าข้อที่ น่าจะไม่เป็นปัญหาหรือมีปัญหาน้อยมาก ต่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษในรายวิชา TENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีคือข้อที่(1)กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ต่ำสุดอยู่ที่ 2.66 และปัญหาที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคมากที่สุด คือข้อที่(5)ด้านความพร้อมทางภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยถึง 4.87 และโดยรวมปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษามีระดับเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 3.97 ซึ่งมีปัญหาและอุปสรรคโดยรวมอยู่ในระดับ มาก ดังแสดงในกราฟ

สภาพปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ
ระดับอุดมศึกษา

ภาพที่ 1 กราฟวงกลมแสดงสัดส่วนปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2555-2556

ตอนที่ 3 ปัญหาต่างๆ และข้อเสนอแนะ

จากแบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามได้มีข้อเสนอแนะที่น่าสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ดังนี้

- ความสำรวจความต้องการของนักศึกษาก่อนว่าต้องการเรียนเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชา คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีหรือไม่ รวมทั้งรายวิชาอื่นๆด้วย
- ควรศึกษาถึงงบประมาณที่แท้จริงที่เพิ่มขึ้นจากกระบวนการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา เป็นภาษาอังกฤษ จะได้ไม่เกิดปัญหาในการดำเนินงานในการพัฒนาหลักสูตร
- นักศึกษายังไม่เข้าใจความสำคัญของการเรียนเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ควรมีการจัดอบรม และเตรียมความพร้อมก่อนการพัฒนาหลักสูตร
- การจัดทำเอกสารประกอบการสอนเป็นภาษาอังกฤษ อาจมีปัญหาด้านการรับรองมาตรฐาน และความถูกต้อง และอาจต้องใช้งบประมาณเพิ่มขึ้นในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร
- นักศึกษามีความเห็นว่างานภาษาอังกฤษอาจทำการการศึกษาในรายวิชา TENO101 มีความยากลำบากเพิ่มมากขึ้น
- บางท่านได้เสนอแนะว่าในทางปฏิบัติถ้ายังคงมีการสอนเป็นภาษาไทยเหมือนเดิม จะไม่คุ้มต่อการลงทุนในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

สรุป และอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยได้เลือกมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เป็นสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา TENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี เป็นภาษาอังกฤษตามหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรในรายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี เป็นภาษาอังกฤษของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนโดยใช้กระบวนการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม นอกจากนี้เพื่อเป็นการสร้างความตระหนักรู้ให้แก่คนไทยที่จะต้องเปลี่ยนกรอบความคิดในการจัดการศึกษาเพื่อสร้างคนไทยให้เป็นพลเมืองอาเซียนได้ สามารถสรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปและอภิปรายการวิจัย

ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรรายวิชาให้เป็นภาษาอังกฤษพบว่า

จากการสัมภาษณ์

สรุปได้ว่าหลักสูตรในระดับอุดมศึกษาสามารถที่จะทำหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษสามารถทำได้ เนื่องจากมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนโดยเฉพาะหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่มีรายวิชาส่วนใหญ่เดิมเป็นภาษาอังกฤษอยู่แล้ว โดยมีการวางแผนอบรมเพิ่มทักษะภาษาอังกฤษต่ออาจารย์ผู้สอนโดยใช้งบประมาณจากเงินบริหารหลักสูตรและขอความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษและสอดแทรกความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อนักศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมจากการเรียนจากภาษาไทยเป็นอังกฤษ ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญอยู่ที่ความรู้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน และงบประมาณที่เพิ่มขึ้น จากการเตรียมความพร้อม

จากแบบสอบถาม

- ปัญหามากที่สุดในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาให้เป็นภาษาอังกฤษคือด้านความรู้ทางภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน

- รองลงมาคือปัญหาในด้านความต้องการของนักศึกษาในการเรียนเป็นภาษาอังกฤษ

ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า

แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษควรมีการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน และเพิ่มงบประมาณในส่วนของการจัดทำเอกสารและความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษในงานวิจัยครั้งเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ รวมถึงสำรวจความต้องการของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องด้วย

จากแบบสอบถามสรุปได้ว่า

- 1) ควรจัดการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษอาจารย์ผู้สอน โดยมีการจัดอบรมความรู้ทางภาษาอังกฤษ ในการทำเอกสารประกอบการสอน และการบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ
- 2) ในการเรียนการสอนควรได้รับความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษในการทำเอกสารประกอบการสอน และการบรรยายในชั้นเรียน ซึ่งต้องมีการดำเนินการเพื่อขึ้น
- 3) ควรพิจารณาด้านงบประมาณและปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรให้มากขึ้นในขั้นตอนเสนอของพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมให้เป็นภาษาอังกฤษ
- 4) ควรมีการเตรียมความทางภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา หลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมก่อนการเข้าศึกษาในรายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีที่เป็นภาษาอังกฤษ และให้ความรู้ เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน และความสำคัญของภาษาอังกฤษ

5.2 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

1. เพื่อให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากขึ้นประชากรและกลุ่มตัวอย่างควมามีมากกว่า 10 มหาวิทยาลัย จะได้มีแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาที่หลากหลายและมีแนวทางชัดเจนยิ่งขึ้น
2. จากรายงานการวิจัยพบว่าการสัมภาษณ์ความพร้อมการสอบถามความต้องการของนักศึกษาถึงการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ และมีการให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์การเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนของมหาวิทยาลัยที่มีการพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

จุลศักดิ์ ชาญณรงค์. (2546). ธุรกิจชุมชน: ตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่. กรุงเทพฯ: สุทธิปริทัศน์.

ใจมานัส พลอยดี. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของธุรกิจชุมชนเปรียบเทียบระหว่างภาพรวมและภาพย่อย (อำเภอเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธรและอำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช). วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิตสาขาเศรษฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ. (2539). การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งธุรกิจชุมชน โครงการทดลองบริษัทธุรกิจชุมชนหัวไทร ตำบลเขาพังไกร อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. (อัดสำเนา).

ดิรก สารวดี. (2539). “ยุทธศาสตร์การพัฒนาธุรกิจชุมชน” ใน เอกสารประกอบการสัมมนาทางเลือกและศักยภาพชาวอีสาน. ขอนแก่น: สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ธงชัย สันติวงษ์. (2543). หลักการจัดการ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ธงชัย สันติวงษ์. (2543). หลักการจัดการ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ปาริชาติ วลัยเสถียร และคณะ. (2543). กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ปาริชาติ วลัยเสถียร. (2543). ชุมชนและลักษณะความเป็นชุมชน. ใน เอกสารประกอบการประชุมประจำปีว่าด้วยชุมชน ครั้งที่ 1 “ชุมชนไทยท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลง”. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

พิทยา ว่องกุล. (2539). แนวคิดฝ่าวิกฤตทุนนิยมไร้พรมแดน: เศรษฐธรรมและอธิปไตยชุมชนไทย. กรุงเทพฯ: อมรินทร์วิชาการ.

พิทยา ว่องกุล. (2539). แนวคิดฝ่าวิกฤตทุนนิยมไร้พรมแดน: เศรษฐธรรมและอธิปไตยชุมชนไทย. กรุงเทพฯ: อมรินทร์วิชาการ.

วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2548). การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.

สมพงศ์ เกษมสิน. (2514). การบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เกษมสุวรรณ.

สมพงศ์ เกษมสิน. (2523). การบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. (2539). (ออนไลน์). รูปแบบโครงสร้างของธุรกิจชุมชน. เข้าถึงได้จาก <http://www.trf.or.th/research/>.

อภิชัย พันธเสน. (2539). ความหวังทางออกและทางเลือกใหม่. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

อภิชัย พันธเสน. (2539). ความหวังทางออกและทางเลือกใหม่. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

เอนก เหลาโชติ. (2547). การบริหารจัดการธุรกิจชุมชน : กรณีศึกษากลุ่มหัตถกรรมตุ๊กตาราชบุรี.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบสอบถาม

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษา
ระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

- เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
-
- อายุ ☐ น้อยกว่า 30 ปี
☐ 30 - 39 ปี
☐ 40 - 49 ปี
☐ 50 ปีขึ้นไป
- ตำแหน่ง ☐ อาจารย์ประจำหลักสูตร 5 คน
☐ อาจารย์ผู้สอน 5 คน
☐ นักศึกษาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมปีการศึกษา 2555
- วุฒิการศึกษา ☐ปริญญาโท
☐ปริญญาตรี
☐ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ประสบการณ์ในการทำงาน ☐ อาจารย์ประจำหลักสูตร 1-5ปี
☐ อาจารย์ผู้สอน ระหว่าง 5-10 ปี
☐ อาจารย์ผู้สอน ระหว่าง 2-5 ปี
☐ นักศึกษา ปีการศึกษา 2555

ตอนที่ 2 แบบสอบถามถึงสภาพปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาในกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ปีการศึกษา 2555-2556

สภาพปัญหาและอุปสรรค	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยมาก
1. กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ					
2. งบประมาณและปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร					
3. เทคโนโลยีและระบบสารสนเทศ					
4. ด้านความต้องการของนักศึกษา					
5. ความพร้อมทางภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน					
6. ความพร้อมทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในหลักสูตร					
7. ความรู้เกี่ยวกับการเข้าเป็นประชาคมอาเซียน					
8. การจัดทำเอกสารประกอบการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ					
9. มาตรฐานทางภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอน					
10. การสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษภายในองค์กร					

ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถานศึกษา
ระดับอุดมศึกษาที่สนองการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

- เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
- ตำแหน่ง ☐ อาจารย์ประจำหลักสูตร ☐ อาจารย์ผู้สอน
- วุฒิการศึกษา ☐ปริญญาโท ☐ปริญญาเอก
- ประสบการณ์ในการบริหารหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ประจำหลักสูตร	☐ มากกว่า 10 ปี
	☐ มากกว่า 5 ปี
	☐ มากกว่า 2 ปี
อาจารย์ผู้สอน	☐ ระหว่าง 5 - 10 ปี
อาจารย์ผู้สอน	☐ ระหว่าง 2 - 5 ปี

หมายเหตุ

- อาจารย์ประจำหลักสูตรได้รับการรับรองจาก สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
- อาจารย์ผู้สอนได้ผ่านการประเมินการสอนในระดับคณะ โดยคณะเทคโนโลยีการเกษตร ในระดับดี-ดีมากในปีการศึกษา 2554-2555 ซึ่งได้นำความรู้ความสามารถมาบูรณาการเข้ากับรายวิชาที่สอนสอดแทรกในเนื้อหาวิชาและให้นักเรียนนำเสนองานเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยการสอนเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยีหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์(ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์และบันทึกคำตอบด้วยตัวเอง)

จากการแสดงความคิดเห็นเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาในหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รายวิชาTENO101 คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี เป็นภาษาอังกฤษ จากการสัมภาษณ์ในงานประชุมสัมมนา จงตอบคำถามดังต่อไปนี้

- 1) ท่านคิดว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์สามารถพัฒนาหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ เพราะเหตุใด
- 2) การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษารายวิชาใดบ้างของหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่ท่านสามารถจะพัฒนาเป็นภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเรียนการสอนได้
- 3) ถ้าท่านวางแผนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเป็นภาษาอังกฤษแล้วต้องมีการแต่งตั้งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานหรือไม่
- 4) ท่านได้กำหนดแผนหรือแนวทางในการกำหนดเนื้อหาใด เพิ่มเติมเข้าไปในหลักสูตรระดับอุดมศึกษาที่จะนำมาพัฒนาเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษอย่างไร
- 5) ท่านมีแผนในการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เป็นภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร
- 6) ท่านมีแผนหรือแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รายวิชา TENO101คณิตศาสตร์ในงานเทคโนโลยี อย่างไร